

UN NOM, UN MÓN

XEVI PLANAS xplanas@presencia.cat

Salvador Iborra

Constatar que t'han robat és molt desagradable i pot arribar a ser bastant traumàtic. Vittorio de Sica va filmar, el 1948, *Ladri di biciclette*. Aquesta pel·lícula, mítica en la història del cinema i fonamental per comprendre el neorealisme, deixa en qui la mira una forta sensació d'impotència, davant el campí qui pugui que es respira en l'ambient en què es produeix el robatori d'una bicicleta a un pobre treballador que la necessita per poder desenvolupar la seva feina d'enganxar cartells publicitaris. La realitat de vegades supera la ficció i la vida sovint arriba més enllà que el cinema.

Salvador Iborra (València, 1978-Barcelona, 2011) va morir la nit del 29 de setembre del 2011 apunyalat arran d'una discussió pel robatori de la bicicleta d'un amic seu. La policia va detenir com a presumptes responsables de l'assassinat dos joves marroquins que ocupaven il·legalment un pis on traficaven droga al mateix edifici on vivia Iborra.

Deu mesos després de la cruel

mort d'Iborra, el dolor envaeix encara els seus amics. Un sentiment profund d'indignació marca l'estat d'ànim de qui no entén com algú et pot matar només perquè vols que un amic teu recuperi la bicicleta que aquesta persona li ha robat.

Valencià atret per la literatura, Iborra era un poeta que escrivia amb versos llargs i narratius les seves reflexions sobre l'amor i

altres motors de l'existència. Llegint Iborra, el seu alè es manté viu i el seu record es fa més perdurable.

La nostàlgia és present en molts poemes d'Iborra: «¿Té sentit existir?, amb la força de sempre veure passar els anys, presents o absents, com miratges envoltats de boira, sempre pres per vells enyors.»

La poesia d'Iborra evoca a voltes el poc marge que té l'individu per modificar la realitat: «He comprès molt bé com és de car viure, com hi ha moments que poden durar-nos tota una vida i quina poca capacitat té l'home de subvertir brises ocultes i causes silencioses.»

L'amor i el desamor tenen molt de pes en l'obra d'Iborra, sempre sotmesa als vaivens de les relacions de l'autor amb les dones: «La meua vida és tan petita, de vegades sembla un sever recompte de pèrdues, entrebancant-me, mirant de comprovar si realment alguna d'elles importava, és inhòspit el paisatge d'haver anat donant amor a aquelles que mai no t'estimaren.»

Salvador Iborra. / CARLES DOMÈNEC

EFECTES SECUNDARIS

GUILLEM FRONTERA gfrontera@presencia.cat

Bauzá com Rajoy

Viure sota el govern de José Ramón Bauzá equival a acceptar que et posin cada dia a prova. És prou coneguda a la comunitat illenca la seva persecució obsessiva a la llengua catalana, pròpia de les Illes Balears. Havíem viscut des de la transició amb una certa esperança de normalitat, tant amb governs de dreta com de centre, fins que ha arribat Bauzá amb la consigna de fer el major mal possible al nostre desenvolupament cultural. L'operació del bilingüisme salvatge a l'escola

li ha sortit malament. Ha fet dos intents, i dels dos n'ha eixit escaldat. I, a part d'espènyar coses, què més podia fer un president balear en aquests temps de penúria? Clonar el discurs de l'herència rebuda i confondre majoria absoluta amb poder absolut. A part, ha assolit un cert estil en el paper d'escolanet dels poders polítics espanyols i dels poders fàctics locals –les grans companyies hoteleres de matriu illenca.

Després d'una d'aquestes anades intem-

pestives de Rajoy a Brussel·les, sonà l'alarma: pujaria l'IVA. Bauzá volgué fer de president i se n'anà a Madrid a defensar els interessos de la comunitat, ben alligonat pel sector turístic. El va rebre Montoro. Torna a Palma i anuncia que l'augment no tindrà lloc o serà inofensiu. L'havien enganyat? És mal de creure. Més versemblant és que hagi adoptat el mètode de Rajoy, consistent a anunciar una bona nova que immediatament esdevindrà operació de càstig, misèria i sofriment.

FILÒSOF DE BUTXACA ANDREU MAS amas@presencia.cat

Artur Mas (president de la Generalitat de Catalunya) «Hi ha matèries sensibles les quals l'Estat ha deixat de pagar. Ens deixen tirats, simplement no paguen i ens diuen que ens espavilem.»

«A Espanya, de cada deu caps, nou envesteixen i un pensa.»

Antonio Machado (1875-1939). Poeta i escriptor espanyol